NAGRADA VLADIMIR NAZOR

za 2018. godinu

Republika Hrvatska
Ministarstvo kulture

NAGRADA
VLADIMIR NAZOR
ZA 2018. GODINU

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture

NAKLADNIK
Ministarstvo kulture Republike Hrvatske,
Runjaninova 2, Zagreb

ZA NAKLADNIKA
dr.sc. Nina Obuljen Koržinek

KOORDINACIJA ODBORA I KOMISIJA
I IZVRŠNA UREDNICA PUBLIKACIJE
Koraljka Sopta

VIZUALNI IDENTITET NAGRADE VLADIMIR NAZOR
I DIZAJN PUBLIKACIJE
Superstudio (Ira Payer i Iva Hrvatin)

FOTOGRAFSKI PORTRETI LAUREATA
Marija Gašparović

OSTALE FOTOGRAFIJE
Vladimir Pondelak / arhiva HNK Zagreb (str. 14)
Mara Bratoš (str. 29)
Marija Gašparović (str. 19 i 37)
Višnja Serdar (str. 25)
Arhiva Galerije Klovićevi dvori (str. 42)
Goran Vranić (str. 47)
© Before the Rain, Milcho Manchevski, 1994 (str. 53)
Arhiva Umjetničke organizacije Paradoks (str. 57)
Privatna arhiva B. Silađina (str. 62)
Damir Fabijanić (str. 67)

TIPOGRAFSKO PISMO
Vita (Nikola Djurek)

LEKTURA
dr. sc. Irena Drpić Miloš

TISAK
Sveučilišna tiskara

NAKLADA
300 primjeraka

ISSN 1848-9753

Zagreb, lipanj 2019.

VN

60
godina

NAGRADA
VLADIMIR NAZOR
za 2018. godinu

ODBOR NAGRADE VLADIMIR NAZOR

ZVONKO KUSIĆ
predsjednik

BRANKA CVITKOVIĆ

ZRINKO OGRESTA

FRANO PARAĆ

BISERKA RAUTER PLANČIĆ

GORAN RAKO

JOŠKO ŠEVO

MILKO ŠPAREMBLEK

SADRŽAJ

UVOD
7

GLAZBENA UMJETNOST
11

KAZALIŠNA UMJETNOST
21

KNJIŽEVNOST
31

LIKOVNA I PRIMIJENJENA UMJETNOST
39

FILMSKA UMJETNOST
49

ARHITEKTURA I URBANIZAM
59

DOBITNICI NAGRADE
VLADIMIR NAZOR 1959.–2017.
69

Nagradu „Vladimir Nazor“ dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo. Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske. Nagradu dodjeljuje Odbor „Vladimir Nazor“ na prijedlog komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika. (NN 27/91)

UVODNA RIJEČ MINISTRICE KULTURE REPUBLIKE HRVATSKE

Nagradu Vladimir Nazor, naše najuglednije i najviše državno priznanje u području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma danas dodjeljujemo šezdeseti jubilarni put, u neprekinutu nizu od 1959. godine. Stoga mi je kao ministrici kulture Republike Hrvatske zadovoljstvo i osobita čast sudjelovati u ovoj svečanosti slavodobitnika i publike. Vjerujem da smo u ovoj prigodi, intenzivnije nego li inače, svjesni čudesne smjelosti s kojom umjetnici kroče, postavljajući smjerokaze i ostavljajući tragove tamo gdje putova nema. Gradeći mostove, oni povezuju, spajaju nas u razumijevanju, prepoznavanju smisla i univerzalne egzistencije, tolerancije i širine duha.

Prilika je to da se prisjetimo vrhunskih dometa i bogatstva hrvatske kulture i umjetnosti. Od svojega utemeljenja Nagrada Vladimir Nazor predstavlja posebno priznanje zaslužnim hrvatskim autorima, istodobno svjesnima vlastite pripadnosti kao i neupitne pripadnosti europskim i svjetskim kulturnim krugovima. Hrvatska je kultura oduvijek bila najbolji način potvrđivanja nacionalnoga identiteta u međunarodnome okruženju. Bogatstvo kulturnih događanja te sve veća međunarodna prepoznatljivost hrvatske kulture potvrda su iznimnoga talenta hrvatskih umjetnika. Zato ova Nagrada pripada najboljima. Onima koji su – u jednoj godini ili u cijelome stvaralačkom vijeku – živjeli vlastitu umjetnost, a dodijeljeno priznanje potvrda je njihove izvrsnosti, dugogodišnjega rada u tišini sobe, atelijera, radionice.

Zahvaljujem onima koji su ovaj izbor vrednovali. Članovima stručnih povjerenstava koji su pažljivo i studiozno između mnogobrojnih prijavljenih kandidata za najviše državno priznanje izabrali ovogodišnje laureate. O ugledu Nagrade Vladimir Nazor i o njezinu neupitnome utjecaju na trajno obogaćivanje hrvatske kulture na svim područjima umjetničkih izričaja – od onih oslonjenih na baštinu i njezino afirmiranje u kontekstu suvremenosti pa do najsuvremenijih umjetničkih djela – svjedoči i ova večer.

Stoga mi je osobito zadovoljstvo čestitati svim ovogodišnjim laureatima Nagrade Vladimir Nazor, zahvaliti im na artizmu i djelima kojima su pridonijeli hrvatskoj umjetnosti te im poželjeti da s jednakom strašću i uspjehom nastave svoj stvaralački i umjetnički pohod hrvatskom i svjetskom kulturom.

— DR. SC. NINA OBULJEN KORŽINEK

UVODNA RIJEČ PREDSJEDNIKA ODBORA NAGRADE VLADIMIR NAZOR

Proteklo je 70 godina otkako je na današnji dan, 19. lipnja 1949., umro Vladimir Nazor, hrvatski književni velikan čije besmrtno djelo živi i danas kao neizostavni dio našega nacionalnog identiteta. Nazor je živ i prisutan i kroz nagradu za najbolja ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovne i primijenjene umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma koja s ponosom nosi njegovo ime. Njezini dobitnici, poput Nazora, jačinom svoga značaja i dalekosežnošću utjecaja obilježili su vrijeme u kojem djeluju. Talentom i djelima trajne vrijednosti, nacionalnoga i međunarodnoga značenja oni izgrađuju suvremeni hrvatski identitet i ujedno obogaćuju hrvatski doprinos europskoj i svjetskoj kulturi. Time se potvrđuje misao Josipa Jurja Strossmayera o kulturi i umjetnosti kao neizostavnom elementu za izgradnju nacionalnoga identiteta. Umjetnost nas oplemenjuje i povezuje s drugima i drukčijima te uvijek iznova potvrđuje snagu i veličinu ljudskoga duha, mašte i kreativnosti. Živa i dinamična, ona nadilazi generacijske, svjetonazorske i stilske razlike, a ponajbolji među umjetnicima dobivaju zaslužena priznanja kojima im se domovina odužuje za njihova postignuća i neprocjenjiv opus. Nagrada „Vladimir Nazor" dokaz je vrednovanja vrhunske umjetnosti, pravih, a ne prividnih vrijednosti, i to u okolnostima krize vrijednosnoga sustava, relativizacije svih mjerila i preispitivanja uvriježenih umjetničkih kanona. Nagrada s Nazorovim imenom nosi i Nazorovu optimističnu poruku da treba vjerovati u sebe i svoj narod, u njegovu snagu i potencijale, prošlost, sadašnjost i budućnost, kao i u smisao etičkih ideala. U današnje vrijeme ta nam poruka treba više nego ikad kao putokaz i ohrabrenje, i pojedincima, i cijelome društvu, kako bismo se hrabro nosili sa životnim izazovima.

I ove se godine potvrdilo da vrijednost i ugled Nagradi Vladimir Nazor daju i njezini dobitnici, kao i članovi Odbora za dodjelu Nagrade i članovi komisija. Zahvaljujem im se na uloženom trudu kako bi nagrade i ove godine pripale umjetnicima koji su to istinski zaslužili, što nam jamče ugled i autoritet članova Odbora i komisija. Dodjela nagrade s imenom Vladimira Nazora važna je manifestacija koja još jednom simbolički potvrđuje povijesni hrvatski uspjeh i pobjedu, ostvarenje tisućljetnoga sna o slobodnoj i samostalnoj Hrvatskoj. Još jednom čestitam dobitnicima nagrada želeći im nastavak uspješnoga umjetničkog stvaralaštva na dobrobit Hrvatske i njezine kulture. Neka nam svojom nepresušnom kreativnom i stvaralačkom energijom i dalje budu inspiracija, poticaj i uzor.

— AKADEMIK ZVONKO KUSIĆ

ZAHVALA ZA NAGRADU VLADIMIR NAZOR ZA ŽIVOTNO DJELO

Danas smijem i želim u ime svih nagrađenih ovim važnim priznanjem zahvaliti za pohvalu koju ste izrekli našemu radu. Nagradili ste nas za dostignuća u raznim područjima. Što nam je zajedničko? Volja i energija učiniti više nego što je jednostavno dostupno.

Danas kad primam ovu nagradu za životno djelo, čemu se silno radujem, dobivam i priznanje da kazališna umjetnost koja je po svojoj prirodi efemerna, ipak posjeduje određenu postojanost.

Životno djelo je brzoplet izraz. Život je djelo koje trebamo odraditi. Okončava se kada je životu kraj. Do tada postoji zadaća koja se zove rad. Nagradu Vladimir Nazor koja nosi to veliko i časno ime, dobivam za rad na pozornici, ali i za upućivanje na društvenu odgovornost nas koji se kulturom bavimo. Ona me upućuje i utire trasu kojom moram ići prema naprijed. Ona mi ljepotom nadoknađuje gorčine zbog napada kojima sam bila izložena.

Prije nekoliko tjedana u moj vrt pao je ptić iz visokoga gnijezda. Nije bila ptica pjevica nego mala vrana. Morala sam je zaštititi od mačaka, i othraniti dok ne odleti. Sličan je zadatak pedagoški rad kojem sam se unatrag toliko godina posvetila s istom požrtvovnošću, intenzitetom, ljubavlju i izdržljivosti. Te atribute smatram oznakama svoje osobnosti. Pozornica pod reflektorima i pozornica svakidašnjice dva su lica iste medalje.

To, da sam trebala učiniti još više za održavanje svijeta, jasno mi je. Predbacujem sebi i svima što se ne borimo protiv kratkovidnosti koja vodi uništenju zemaljske kugle. Ova je nagrada za mene i poziv da ne popustim u tome smjeru.

Znam da svatko tko danas prima Nagradu Vladimir Nazor, svatko na svoj način, radi za opću dobrobit. Hvala!

— DUNJA VEJZOVIĆ

Glazbena umjetnost

KOMISIJA

FRANO PARAĆ
predsjednik

MIRJANA BOHANEC VIDOVIĆ*

DALIBOR CIKOJEVIĆ

NEVEN FRANGEŠ

OLJA JELASKA

ZORAN JURANIĆ

LJERKA OČIĆ

* mandat u mirovanju

GLAZBENA
UMJETNOST

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

DUNJA VEJZOVIĆ

Dunja Vejzović (Zagreb, 1943.), operna primadona i glazbena pedagoginja, diplomirala je grafiku na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti (1966.) i zatim solo pjevanje na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu (1969.). Zapažena kao izniman talent još tijekom studija, uskoro je debitirala na sceni Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu, a težnja za usavršavanjem odvela ju je 1971. u Stuttgart nakon čega su slijedili angažmani u nürnberškoj i frankfurtskoj Operi te na Bayreuthskim i Salzburškim svečanim igrama. Suradnja s Herbertom von Karajanom označila je uzlaznu putanju njezine umjetničke afirmacije nakon čega joj se otvaraju vrata svih opernih kuća svijeta. Osim antologijskih opernih ostvarenja, poseban uspjeh ostvarila je na koncertnoj pozornici. S jednakom se posvećenošću bavi pedagoškim radom u Austriji, Njemačkoj i u Zagrebu, gradu u kojem i danas radi na Muzičkoj akademiji. Voditeljica je majstorskih seminara, a posljednjih je godina posvećena dirigiranju.

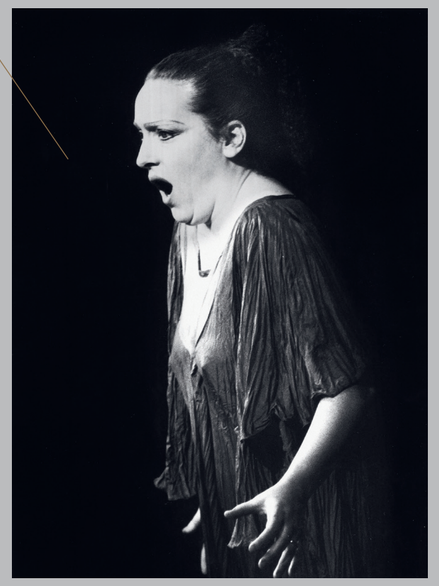

G. Verdi: Nabucco
HNK Zagreb, 1984.
Redatelj Petar Selem
Dirigent Miro Belamarić

OBRAZLOŽENJE
NAGRADE

Malo je hrvatskih glazbenih umjetnica koje se mogu podičiti tako bogatom i uspješnom međunarodnom karijerom kao Dunja Vejzović. Studiozan pristup partiturama, visoki i neumoljivi kriteriji koje je sama sebi postavljala, snažna intelektualna radoznalost i težnja savršenstvu u sveukupnosti glazbene i scenske kreacije osigurali su joj izvrsna postignuća i ugled u svijetu umjetnosti, koje je čine iznimnom osobnošću među vokalnim interpretima.

Zahvaljujući glasu velika opsega i posebne boje, iskonskoj muzikalnosti, vrhunskom profesionalizmu i karizmatičnoj scenskoj pojavi postala je miljenicom opernih redatelja, poput Vlade Habuneka i Roberta Wilsona te najznamenitijih dirigentskih imena od L. Maazela, Z. Mehte, C. Kleibera, Ch. Eschenbacha, C. Abbada, G. Gavazzenija, N. Harnoncourta do Herberta von Karajana. Upravo s njime ostvarila je antologijske uloge i diskografske snimke Wagnerovih opera *Parsifal*, *Lohengrin* i *Ukleti Holandez*.

Gotovo da nema operne kuće u svijetu u kojoj nije oduševljavala svojim interpretacijama junakinja iz mezosopranskoga i sopranskoga faha. Iako slavljena kao jedna od najvećih vagnerijanskih heroina današnjice, s velikim se uspjehom dokazala u talijanskom i francuskom opernom repertoaru.

U rodnome Zagrebu publici je podarila nezaboravne kreacije Adalgise u Bellinijevoj *Normi*, Massenetove *Thérèse* te Abigaile i Lady Macbeth u Verdijevim operama *Nabucco* i *Macbeth*. Njezine pjevačke metamorfoze jednako su bile trijumfalne u interpretacijama *Lieda*, vokalnoj disciplini u kojoj su dva instrumenta, glas i klavir, jedini tumači poetskoga svijeta popijevki, zatim oratorijskih djela i suvremenih partitura poput onih A. Berga, I. Stravinskoga, M. Kelemena i S. Horvata. Njezin senzibilitet i istraživački umjetnički duh na opernoj i koncertnoj pozornici izdignuli su je iznad klasičnoga pojma „lijepoga glasa“ i dali joj status interpretkinje neponovljiva stila.

Nebrojen je niz prestižnih međunarodnih i nacionalnih nagrada koje svjedoče o važnosti i veličini njezine karijere, a koje su joj uručene za jedinstvene izvedbe i zvučne snimke. Nastavljajući svoju misiju kao sveučilišna profesorica na akademijama u Grazu, Stuttgartu i Zagrebu odgojila je niz istaknutih mladih hrvatskih i inozemnih pjevača usadivši im iste visoke zahtjeve i profesionalnu odgovornost kakve su resile i njezin umjetnički *credo*.

Vođena neiscrpnom kreativnom energijom i potrebom za stalnim učenjem, sa sjajnim pedagoškim rezultatima kojima otvara put ka glazbenom Olimpu mnogim mladim pjevačima te zaokupljenošću disciplinom dirigiranja, Dunja Vejzović ne odustaje od najviših glazbenih kriterija koji su pratili blistava desetljeća njezine umjetničke karijere.

— ZORAN JURANIĆ

GLAZBENA
UMJETNOST

GODIŠNJA
NAGRADA

za koncert održan u Muzeju Mimara u Zagrebu
u okviru kojega je praizveden triptih ...aeterna...
za vokalni ansambl

DALIBOR BUKVIĆ

Dalibor Bukvić (Sinj, 1968.), skladatelj, pedagog i pijanist, diplomirao je Studij kompozicije 1995. na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u klasi prof. Stanka Horvata. Nakon usavršavanja u Darmstadtu (Internationale Ferienkurse Für Neue Musik – profesori K. Stockhausen, L. Lombardi) odlazi kao stipendist francuske Vlade na pariški Conservatoire National Supérieur de Musique, Odsjek za elektroakustiku (prof. L. Cuniot), te na Conservatoire national de Région de Boulogne (prof. M. Zbar). U pariškome razdoblju (1996. – 2008.) djelovao je kao profesor glazbene teorije, klavira i improvizacije, a nakon povratka u Zagreb pedagošku karijeru nastavlja na matičnoj Akademiji, sada u zvanju izvanrednoga profesora. Njegovu opusu pripadaju solistička, komorna, zborska, orkestralna i vokalno-instrumentalna djela, koja su hrvatski i inozemni solisti i ansambli predstavili na domovinskim i međunarodnim festivalima. Nositelj je Nagrade Josip Štolcer Slavenski, Nagrade Boris Papandopulo i Nagrade Fonda Stjepan Šulek.

OBRAZLOŽENJE
NAGRADE

Skladbe, predstavljene u Muzeju Mimara 10. listopada 2018., potvrdile su istaknuto i posebno mjesto koje ovaj osebujni i samozatajni majstor zauzima među pripadnicima srednje generacije hrvatskih skladatelja. Na koncertu održanom u povodu njegova 50. rođendana izvedeni su autorski opusi čiji je raspon stilskoga, istraživačkoga i emotivnoga habitusa ocrtao širinu stvarateljskih interesa i slobodu izbora izražajnih sredstava kojima se suvereno služi.

Postavljajući sebi najviše kriterije u rješavanju raznorodnih tehničkih i formalnih problema, bez obzira na to o kakvoj se glazbi radi, solističkoj *(Prophéties)*, komornoj *(Musica pian e forte)* ili o djelima na rubu performansa *(Afrodizzyak)*, Dalibor Bukvić ne robuje uzorima, već slijedi svoj unutarnji poriv te se vješto i svježe koristi interdisciplinarnim pristupom umjetnosti zvukova. Njegova djela odaju promišljen i minuciozan pristup materiji, bez površnih rješenja, a najdublje i najdojmljivije trenutke na koncertu donijela je praizvedba opusa *...aeterna...*, vokalnoga triptiha neobične dubine koju je koncentrirano i produhovljeno predstavio Ansambl *Antiphonus*. Iako su tri stavka – *Arija, Kyrie i Domine* – nastala ranije kao dijelovi drugih skladbi i u različitim vokalno-instrumentalnim kombinacijama, skladatelj ih je temeljito promijenio ograničivši se na načelo najčišće vokalnosti. Ona u okvirnim stavcima crpi svoj izraz iz nebeske smirenosti gregorijanskoga korala, a u srednjemu stavku koristi polifone postupke svojstvene renesansnim majstorima.

Zadivljujuće je kako Dalibor Bukvić uspijeva jednostavnim sredstvima – homofonim melodijama maloga raspona, dugim pauzama između versova i pokojom harmonijskom apartnošću – dovesti slušatelja u intimnu i duboku vezu s transcendentalnim tajnama glazbe kao božanskoga poslanja. Je li vraćanje u mjestimično potpuno tonalitetan princip skladanja i nagnuće ka mističnoj ulozi čiste glazbe, svedene na čaroliju ljudskoga glasa, nagovještaj novih estetičkih premisa u njegovu stvaranju, pokazat će slijedeća djela. No *...aeterna...* ostaje jedan od vrhunaca dosadašnjega opusa Dalibora Bukvića i svjedoči o potpunoj intelektualnoj i skladateljskoj zrelosti autora.

— ZORAN JURANIĆ

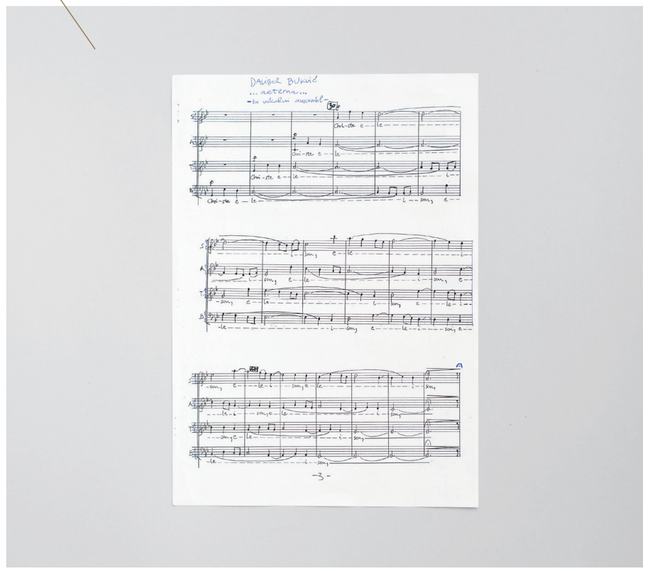

...aeterna...
Dalibor Bukvić, 2018.

Kazališna umjetnost

KOMISIJA

JOŠKO ŠEVO
predsjednik

BRANKA CVITKOVIĆ

MANI GOTOVAC*

DINKA JERIČEVIĆ

MIRA MUHOBERAC

SANJA NIKČEVIĆ

MILKO ŠPAREMBLEK

* mandat u mirovanju

KAZALIŠNA
UMJETNOST

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

MARIJA SEKELEZ

Marija Sekelez (Vukovar, 1950.), hrvatska glumica i kazališna ravnateljica, odrasla u Splitu, u kojem završava srednju školu. U Zagrebu upisuje Akademiju za kazališnu umjetnost – smjer gluma, stekavši diplomu 1972. kao jedan od najboljih studenata. Usporedno studira komparativnu književnost i češki jezik na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, do statusa apsolventice. Kao samostalna umjetnica ostvaruje nekoliko desetaka uspješnih glumačkih uloga u hrvatskim kazalištima i na gostovanjima, najviše u Teatru &TD u Zagrebu i u monodramama, u nizu televizijskih serija, televizijskih drama i filmova. Velik umjetnički i društveni angažman ostvaruje za Domovinskoga rata na Hrvatskoj televiziji. U svojemu je ravnateljskom mandatu od 2000. do 2016. Gradskoga kazališta Žar ptica – kazališta za djecu i mlade, Zagreb pretvorila u vrhunsko profesionalno kazalište. Dobila je velik broj istaknutih nagrada i priznanja.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE

Marija Sekelez, diplomirana dramska umjetnica, karizmatična glumica i uspješna kazališna ravnateljica, kao samostalna umjetnica ostvaruje istaknute glumačke uloge u više od 50 predstava s preko 4000 izvedbi, sa sidrištem u zagrebačkom Teatru &TD (*Kaspar, Predstava Hamleta u selu Mrduša Donja, Woyczek, Don Juanov osmijeh, Odmor za umorne jahače, Ručni rad, Volpone, Hamlet...*). Čvrstoću i preciznost glumačkih ostvarenja od komedijskih do dramskih i tragedijskih, blagost i ženstvenost jedinstvena glumačkog identiteta, nadarenost i virtuozne scenske nastupe Marije Sekelez utemeljene na istraživanju teksta i tehničkoj disciplini, vrhunskoj dikciji i atraktivnoj pojavnosti mogla je osjetiti publika u svim hrvatskim kazalištima i na gostovanjima u zemlji i inozemstvu.

Jedan od umjetničkih vrhunaca ostvaruje 1998. kad producira i glumački ostvaruje glavnu ulogu u predstavi *Majstorska klasa Marije Callas*, velik uspjeh doživjevši i u Londonu i u Parizu. Samostalno realizira monodrame *Tebi, moja Dolores* dr. Saše Božović, *Večernja zvijezda* ili *Žena sam* Vesne Parun, *Uzmi me takvu kakva jesam* Vesne Krmpotić, *Isadora ili Prva bosonoga plesačica* Ala Weinera i *Oskar i gospođa u ružičastom* Erica Emmanuela Schmitta, prikazujući potresnu predstavu svoje Kazališne družine Mare. Humanost i domoljublje iskazuje i u glazbeno-poetskom serijalu, antiratnom prosvjedu *Dok nam živo srce bije* na Hrvatskoj televiziji i u dokumentarnim autorskim emisijama. Istaknute uloge ostvaruje i u TV serijama *Kapelski kresovi, Pozitivna nula, Jelenko, Marija*, u filmovima *Ludi dani, Mećava, Vrijeme vode, Akcija Stadion*...

U četiri je ravnateljska mandata, od 2000. do 2016., Marija Sekelez zagrebačko Gradsko kazalište Žar ptica od jedva vidljiva mjesta pretvorila u najposjećenije kazalište za djecu i mlade u Hrvatskoj, stvorivši sa svojim suradnicima 62 repertoarna naslova, produkciju od 300 predstava na godinu s više od 50.000 posjetitelja, ukupno 740.000 gledatelja, uz mnogobroja gostovanja u Hrvatskoj, Europi i svijetu, 73 nagrade, od toga 6 Nagrada hrvatskoga glumišta za najbolju predstavu u kategoriji lutkarskih predstava i predstava za djecu i mlade.

Utemeljila je Međunarodni *Naj, naj, naj* festival i niz demokratičnih i humanitarnih akcija, organizirajući besplatne predstave i u mjestima i gradovima od posebne skrbi. Dobila je 11 nagrada. U 2011. nominirana je za Nagradu hrvatskoga glumišta za ulogu Helene u predstavi *Diva*. Odlikovana je redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića 1996. Više od pola stoljeća posvećuje glumi i kazalištu, u hrvatskoj javnosti uživajući velik ugled.

Vizionarski promiče istine o ljepoti, dobroti, vjeri, radosti, radu i umjetničkoj igri koje nam pruža kazališna umjetnost. Marija Sekelez zauzima istaknuto mjesto u kući bitka hrvatskoga kazališta, kulture i umjetnosti.

— MIRA MUHOBERAC

Dekameron, Komorni teatar klasike, 1979., redatelj Janko Marinković

KAZALIŠNA
UMJETNOST

GODIŠNJA
NAGRADA

za režiju opere Čarobna frula *W. A. Mozarta*
u Hrvatskom narodnom kazalištu
u Zagrebu

KREŠIMIR DOLENČIĆ

Krešimir Dolenčić (Zagreb, 1962.), hrvatski kazališni redatelj, u Zagrebu je završio Srednju glazbenu školu Pavao Markovac (klavir) i Klasičnu gimnaziju te diplomirao na Akademiji dramske umjetnosti 1988. Dosad je u hrvatskim kazalištima i na hrvatskim festivalima režirao četrdesetak dramskih predstava. Predavao je glumu studentima pjevanja i diplomantima na Sveučilištu Rice u Houstonu (kao stipendist programa Fulbright), na Trinity College of Music u Londonu i na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Režirao je pedesetak glazbeno-scenskih predstava u Hrvatskoj, Sloveniji, Engleskoj, Americi i Kini. Bio je dugogodišnji ravnatelj Gradskog dramskog kazališta Gavella i intendant Dubrovačkih ljetnih igara od 2012. do 2014. Nagrađen je s tridesetak hrvatskih i inozemnih nagrada. Kao scenarist, redatelj i producent ostvario je više od stotinu i pedeset manifestacija. Kao stalni zaposlenik Akademije dramske umjetnosti od 2010., trenutačno u zvanju izvanrednoga profesora, predaje na drugoj godini diplomskog Studija glume.

OBRAZLOŽENJE
NAGRADE

Režija *Čarobne frule*, posljednje opere genijalnoga skladatelja Wolfganga Amadeusa Mozarta, dosadašnji je vrhunac redateljskoga stvaranja Krešimira Dolenčića, maštovita i inventivna sinteza i igrivi uzlet koji zaokružuje i nadilazi silnice mladenačkoga i zreloga opusa, od kazališnih početaka u dramskoj grupi Klasične gimnazije, u kojoj je suradnik za glazbu, i utemeljenja, na prvoj godini Akademije dramske umjetnosti, kazališne družine LIFT („Lažljivi i fantastični teatar"), do režije Svečanosti otvaranja Azijskih igara na pijesku u Muscatu, u Omanu. U svojoj kazališnoj režiji iznimno zahtjevne opere, premijerno izvedene 22. studenoga 2018. u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu, Krešimir Dolenčić ostvaruje izvrsnu suradnju s cijelim kreativnim timom, na čelu s dirigentima Nikšom Barezom i Vetonom Marevcijem. Kombinacijom hrvatskoga govorenoga teksta i arija pjevanih u njemačkom izvorniku dikcijski, mimički, gestualno, mizanscenski, emotivno dinamizira cijeli ansambl predstave, predvođen nizom vrsnih pjevača – glumaca, od svjetskih zvijezda do mladih Zvjezdica, ostvarujući stvaralački zaigran sklad i erupciju kazališne radosti i radosti stvaranja i s Orkestrom i Zborom središnje hrvatske nacionalne kuće. Strukturu *singspiela*, staroga njemačkog vedrog žanra s govorenim tekstom, Dolenčić je predočio spojem tradicije i suvremenosti, produbivši humanu poruku *Čarobne frule* o pobjedi Dobra nad Zlim višestrukim metaforičkim velom osoba, boja i oblika, malih i velikih kazališnih figura proizišlih iz europske i istočnjačke kazališne baštine, ali i teške nam sadašnjice u kojoj crninu tamnih sudbina prognanika obgrljuje današnjim slušanjem Mozartove opere uz libreto Emanuela Schikanedera kao utjehe i nade. Ljubav dvoje zaljubljenika u alegorijskom ruhu na kraju opere Dolenčić pretvara u himnu zagrljaja cijeloga svijeta predočenu sljubljenošću svih izvođača i sudionika predstave s gledateljima, pozornice s gledalištem. Bajka o zloj kraljici, dobrom mudracu i dvoje mladih promiče se u trijumf pobjede ljubavi nad mržnjom, intrigama i smrti. Humanost i optimizam, veselje i radost snažno odjekuju kazalištem i pobjeđuju crnilo našega vremena. Ova režija Krešimira Dolenčića, koji je odlikovan Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića i hrvatskim pleterom, pretvara *Čarobnu frulu* u trijumf pozitivnih osjećaja, a nadasve u pravi kazališni i operni hit.

— MIRA MUHOBERAC

W. A. Mozart: Čarobna frula, HNK Zagreb, 2018., redatelj Krešimir Dolenčić, dirigent Nikša Bareza / Veton Marevci

Književnost

KOMISIJA

TONKO MAROEVIĆ
v. d. predsjednika

TOMISLAV BRLEK

JULIJANA MATANOVIĆ

NIKICA PETKOVIĆ*

DUBRAVKA STAMAĆ

IVANA ŠOJAT*

* mandat u mirovanju

KNJIŽEVNOST

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

DANIJEL DRAGOJEVIĆ

Nagrada za životno djelo iz područja književnosti nije uručena jer je dobitnik nije prihvatio.

KNJIŽEVNOST

GODIŠNJA
NAGRADA

za roman Muškarac
u žutom kaputu

LUDWIG BAUER

Ludwig Bauer (Sisak, 1941.), prozaist i prevoditelj. Diplomirao je slavistiku u Zagrebu, a školovanje nastavio u Bratislavi i Pragu. Bio je profesor i učitelj u Zagrebu, Londonu i Washingtonu, glavni urednik izdavačke kuće Globus i književnog časopisa Naša knjiga, analitičar javnoga mnijenja i propagandist, profesionalni vozač, scenarist (epizode crtanih filmova Profesor Baltazar), istraživač interkulturnih pitanja i kolumnist. Priređivao je i uređivao različite knjige (uključujući antologije i izbore školske lektire), pisao predgovore, kritike, recenzije i eseje. Godine 1973. objavio je prvu novelu, a 1979. prvu knjigu, zbirku pripovijedaka za djecu Parnjača Colombina. Osamdesetih godina 20. st. okušao se kao pisac kriminalističkih romana u kojima se predstavlja kao pripovjedač iznimno umješan u fabuliranju, ironičan prema društvenim prilikama. Njegovi kasniji romani čvrsto su vezani uz domaće političke i kulturne prilike, a ponajprije ocrtavaju drame neprilagođenog i nadarenog pojedinca koji zazire od kolektivizma. Nositelj je značajnih književnih nagrada Fran Galović, Meša Selimović i Kiklop. Njegova su djela prevedena na više jezika, no najpopularniji je u Slovačkoj gdje mu je objavljeno više knjiga.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE

Roman *Muškarac u žutom kaputu* vrlo je zanimljiva romaneskna konstrukcija s implicitnim elementima fantastike (premda ne i znanstvenog predznaka). Zbiva se u zamislivoj bliskoj budućnosti, a jedan od pokretača zbivanja jest privremeno odustajanje od bežične elektroničke komunikacije u znatnome dijelu europskoga kontinenta. Protagonist i narator, profesor Treiber, začetnik je takva stava, ali izvedena revolucija u tom smislu ide dalje od njegovih teorijskih premisa. Slučajno odjeven u žuti kaput (kupljen povoljno u jednom trenutku), on postaje izrazito prepoznatljiv i izričito diferenciran od okoline, koja u svakom pogledu postaje sve sivijom i monotonijom.

Značajan faktor romaneskne uvjerljivosti sastoji se u činjenici što je prostor zbivanja u neposrednoj blizini običnoga, svakidašnjega življenja, onoga u koji je pripovjedač takoreći slučajno zalutao. Tako se zbilja realističkih premisa i zbilja očuđujućih protega međusobno prepleću i sudaraju, što omogućuje autoru da se poigrava s nekim komponentama izrazite aktualnosti, kao što su *post-truth* politika, obogotvorenje interneta, pitanje cenzure i tendencija stvaranja novih etničkih država (s paradoksalnim križanjem različitih motivacija).

Uvjerljivo konstituiranje „nekoga trećeg svijeta koji možda i nije prava stvarnost“ omogućilo je autoru također humornu, ironičnu perspektivu – „unapređenja upoznavanja Nepoznatoga“.

Ludwig Bauer pritom se pokazao iznimno vještim piscem, dobrim poznavateljem društvenoga konteksta srednjoeuropskih zemalja koji suvereno persiflira i još boljim parodistom naslućene jezične mješavine i regionalno-nacionalnih autonomističkih pretenzija. Alegorija o Karpatiji Liberi pokazuje se iznimno uspjelom projekcijom niza tehnoloških i socioloških pretpostavki našega vremena, ali i dobro vođenim, duhovito začinjenim i narativno zaokruženim romanom koji zaslužuje pozornost i u međunarodnim okvirima, ističe se u godišnjoj hrvatskoj književnoj produkciji i dostojan je Nagrade Vladimir Nazor.

— TONKO MAROEVIĆ

Ludwig Bauer, Muškarac u žutom kaputu, Fraktura, 2018.

Likovna i primijenjena umjetnost

KOMISIJA

BISERKA RAUTER PLANČIĆ
predsjednica

NEVENKA ARBANAS*

BRANKO FRANCESCHI

IVANA FRANKE

KAŽIMIR HRASTE

ARIANA KRALJ

ZOLTAN NOVAK

* mandat u mirovanju

LIKOVNA I
PRIMIJENJENA
UMJETNOST

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

NEVENKA ARBANAS

Nevenka Arbanas, akademska slikarica – grafičarka (Batina, Beli Manastir 1950.). Obrazovala se na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti kod profesora Alberta Kinerta. Magistrirala je iz područja grafičkih izraza 1977. te doktorirala na istom grafičkom odjelu ALU 2017. godine. Kao stipendistica sudjelovala je u radu uglednih umjetničkih atelijera za grafiku u Groningenu, Parizu i Pragu. Njezino stvaralaštvo tijekom 90-ih godina obilježio je izniman koloristički i dramski naboj, a okušala se i u mediju keramike. Na kraju milenija Nevenka Arbanas osobit je trud uložila u knjišku produkciju i do 2001. ostvarila je deset grafičko-pjesničkih mapa. Neizostavan dio njezina opusa je i pedagoško djelovanje. Objavila je priručnik Grafičke tehnike *(1999.) i sveučilišni udžbenik* Grafičke tehnike dubokog tiska. *Monografija o njezinu umjetničkom radu, s tekstom Luke Paljetka, tiskana je 1997. godine. Dobitnica je mnogobrojnih priznanja i nagrada za grafiku, primjerice: Nagrade za grafiku* ex aequo *na Slavonskom biennalu u Osijeku, 1985., Premije HAZU na 18. zagrebačkoj izložbi grafike u Zagrebu, 1994., Nagrade žirija na 1. hrvatskom bijenalu crteža Kabineta grafike HAZU u Zagrebu, 1996., Godišnje nagrade HDLU-a za najbolju izložbu godine u Galeriji Forum u Zagrebu, 2003., Nagrade za promicanje grafičke umjetnosti na 3. međunarodnom grafičkom bijenalu u Splitu, 2007., Nagrade žirija na 6. hrvatskom trijenalu grafike Kabineta grafike HAZU u Zagrebu, 2012. te Grand prixa na 1. međunarodnom trijenalu grafike u Livnu, 2017. godine.*

Bljesak, 1993., kombinirana tehnika, 1000 x 700 mm

OBRAZLOŽENJE
NAGRADE

Grafičko djelo Nevenke Arbanas, samosvojno, razvedeno i jedinstveno po specifičnoj kolorističnoj poetici, pikturalnoj artikulaciji slike i monumentalnoj formi grafičkih listova, pripada vrhuncima hrvatskoga likovnog stvaralaštva našega vremena. Autoričina kreativna osobnost i samoprijegoran rad tijekom proteklih pet stvaralačkih desetljeća urodili su opusom izvanrednih vizualnih kazivanja koji ujedno obuhvaćaju niz inovativnih postupaka u prijenosu autorske ideje na matrice za duboki i visoki ili pak plošni tisak.

Stvarajući u domeni klasičnih grafičkih disciplinama, poglavito dubokom tisku, Nevenka Arbanas kontinuirano istražuje datosti medija i prema vlastitoj invenciji kombinira postupke stvarajući grafičke kolaže iznimne crtačke neposrednosti i sjajne imaginativnosti. Motivski repertoar najčešće joj je biomorfno asocijativan ili simbolski aluzivan, s povremenim naznakama figure, krajolika ili vrtloženja lišća koji izranjaju iz guste game boja, što su akademici Luko Paljetak i Tonko Maroević u monografiji nazvali „slikarstvom grafike". Stvaralaštvo joj odlikuje i morfologija enformelnoga podrijetla, sklonost prema spajanju nespojivoga, prema nadrealnom i oniričkom izričaju.

Zarana nadmašivši crno-bijeli dijaloški okvir materijala ostvarila je opus epske imaginativnosti i slojevite materičnosti. Posvećena samoizgrađivanju i studioznom radu, na hrvatskoj likovnoj sceni pojavila se nakon niza inozemnih poslijediplomskih specijalizacija, 1977., a zapravo na prestižnim domaćim i inozemnim izložbenim adresama nastupa redovito od početka 80-ih. Samostalno je izlagala ukupno 50 puta te je sudjelovala na više od 200 žiriranih skupnih izložbi u zemlji i svijetu. Sve u svemu, njezino djelo pokazuje i dokazuje i autoričin istančani senzibilitet i vrhunsku izvedbu, i monumentalno značenje i univerzalnu vrijednost njezina opusa koji utire neizbrisiv trag u živo tkivo hrvatske i europske postavangardne epohe.

Uz solipsističko djelo, dosad višekratno kritički apostrofirano i nagrađivano, Nevenka Arbanas hrvatsku likovnu umjetnost zadužila je i višedesetljetnim marnim pedagoškim radom. Vrhunsko vladanje najsofisticiranijim grafičkim tehnikama i golemo iskustvo u sintetiziranju slikarskoga i grafičkoga medija, nesebično je prenosila učenicima zagrebačke Škole primijenjene umjetnosti (do 2000.) i studentima grafičkoga odjela Akademije likovnih umjetnosti (do 2018.).

Afirmaciji umjetničke grafike uvelike je pridonijela i objavljivanjem stručnih studija i sveučilišnih udžbenika kao što su *Grafičke tehnike* (Laser plus, Zagreb, 1999.), *Grafičke tehnike dubokog tiska* (Sveučilište Sjever, Koprivnica, 2015.), te doktorskom disertacijom *Listovi – stvaranje asocijacija kod gledatelja grafičkog otiska* (2017.).

Nagrada Vladimir Nazor za životno djelo Nevenki Arbanas dodjeljuje se s čvrstim pokrićem vrhunskog umjetničkoga doprinosa likovnom korpusu hrvatske kulture našega vremena, pa i u pravi čas s obzirom na zadivljujuću antologiju njezina stvaralaštva prikazanu na prošlogodišnjoj retrospektivi u Galeriji Klovićevi dvori.

— BISERKA RAUTER PLANČIĆ

LIKOVNA I
PRIMIJENJENA
UMJETNOST

GODIŠNJA
NAGRADA

za samostalnu izložbu skulptura, objekata, instalacija, sliko-reljefa, asamblaža i crteža – Retrospektiva u Modernoj galeriji, Zagreb

MATKO MIJIĆ

Matko Mijić rođen je u Splitu 21. rujna 1955. godine. Osnovnu školu završio je u Milni na Braču, a Srednju školu za primijenjenu umjetnost u Splitu. Na Fakultetu primijenjenih umjetnosti u Beogradu diplomirao je na Katedri kiparstva 1981. godine. Od 1984. član je Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika do zasnivanja radnoga odnosa na likovnome odjelu Umjetničke akademije Sveučilišta u Splitu 2004. Od 1985. živi i radi u Trogiru i Milni na Braču gdje je ostvario najveći dio svog umjetničkog opusa. Samostalno izlaže od 1976., a do 2018. imao je 44 samostalne izložbe i više od 200 nastupa na skupnim izložbama. Radovi mu se nalaze u prestižnim hrvatskim muzejima, galerijama i privatnim zbirkama (Muzej suvremene umjetnosti, Moderna galerija, Galerija umjetnina Split, Umjetnička galerija Dubrovnik, Hrvatska gospodarska komora, Zbirka Biškupić...). Muzej grada Trogira objavljuje mu 1999. monografiju iz pera Ive Šimata Banova. O njegovu radu snimljena su četiri kratka dokumentarna TV filma. Redoviti je profesor u trajnome zvanju na Odsjeku kiparstva Umjetničke akademije Sveučilišta u Splitu.

OBRAZLOŽENJE
NAGRADE

Prošlogodišnja opsežna izložba Matka Mijića, antologijskoga i otkrivalačkoga značaja, predstavila je izbor iz umjetnikova dosadašnjeg stvaralaštva, s težištem na zaokružene cikluse i recentna djela koja su prvi puta izložena. U dvanaest dvorana Galerije predstavio se sitnom plastikom i monumentalnim djelima, objektima i prostornim kompozicijama, crtačkim fantazmagorijama i imaginacijskim *ghiribizzima*, asamblažima i slikoreljefima što iskrsavaju iz arsenala njegova bračkog pamćenja već četiri desetljeća. Odlikuje ih veliko majstorstvo likovnoga umijeća i autorov metaforički izraz stvarnoga otočkog svijeta i mitova od kojih živi. Ukratko, na ovoj je izložbi Mijić nastupio djelima koja su izložbeni prostor ispunila magičnom ljepotom tvorčeva oblikovanja vlastitoga duhovnog i materijalnoga svijeta u kojem svatko može raspoznati i djelić svojega. Čipkom istkanom od najfinijih niti svjetla i sjene na uglačanim ili hrapavim plohama i oblinama kiparskih ostvarenja ili pak simulakruma fragmentiranoga predmetnog svijeta, izložba je dočarala sunčani apolonijski mit dalmatinskoga sredozemlja, duh mediteranskoga apsoluta, vječnoga svjetla i svijeta čijoj se ljepoti nije bilo moguće oteti. Iz dvorane u dvoranu raslo je razgranato stablo Mijićeva opusa u kojem raskoš njegovih znakova, oblika i sadržaja poput krošnje natkriljuje autorova posveta ljudima i našem jedinstvenom kulturnom i mitskom podneblju. Antologijskim izborom izložbene građe i kontekstualizacijom Ive Šimata Banova i Margarite Sveštarov Šimat, kiparovih monografa, izložba je zorno prikazala, a kritika visoko pozicionirala u trajne vrijednosti hrvatske suvremene likovne umjetnosti sve odlike Mijićeva stvaralaštva, njegov morfološki habitus i vrsnoću simultanih cikličkih mijena. Od kiparski purističkih djela iz ciklusa *Čekanje, Stilske vježbe, U počast Radovanu, Ab ovo* (1980. – 2016.), preko stvaralačkoga prebiranja po zavičajnoj ikonici i tragovima minulih vremena u ostvarenjima iz ciklusa *Ex Voto, Brodovi za osobna mora i mòre, Putovanja i Didovina* (1990. – 2012.), do *ich forme* i pluralnosti instalacija *Pustinjački stol, Mali hrvatski stol – Istanbulski memento* ili *Stol – dok smo čekali* (1995.-2018.) kao i sjajne metaforičnosti trans-medijskih vizualizacija stvarnosti u ciklusima *Slikoreljefi* i *Tragovi* (2006. – 2018.). Sva prikazana djela na ovoj izložbi – po snazi pretvaranja jedne stvari u drugu – pripadaju kategoriji vrhunskih umjetničkih dometa postmoderne intuicije, što u aktualnoj likovnoj produkciji s pravom zaslužuje priznanje u obliku godišnje Nagrade Vladimir Nazor.

— BISERKA RAUTER PLANČIĆ

Stol – dok smo čekali, 2018., instalacija, Moderna galerija, Zagreb

Filmska umjetnost

KOMISIJA

ZRINKO OGRESTA
predsjednik

KATARINA BISTROVIĆ

HANA JUŠIĆ

BRANKO LINTA*

ALMA PRICA*

DANILO ŠERBEDŽIJA*

DAMIR TEREŠAK

DUBRAVKA TURIĆ*

SLAVEN ZEČEVIĆ

* mandat u mirovanju

FILMSKA
UMJETNOST

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

RADE ŠERBEDŽIJA

Rade Šerbedžija rođen je 1946. u Buniću kod Korenice. Od svoje treće godine živi u Vinkovcima gdje završava osnovnu školu i gimnaziju, a u Zagrebu će diplomirati glumu na današnjoj Akademiji dramske umjetnosti. Bio je član Dramskoga kazališta Gavella, Hrvatskoga narodnog kazališta, zatim slobodni dramski umjetnik i docent na ADU. Jedan je od glumaca s najbogatijom filmskom karijerom u Hrvatskoj i do početka 1990-ih glumi, i to najčešće središnje uloge, u filmovima svih važnijih redatelja toga vremena: Berkovića, Galića, Golika, Grlića, Hadžića, Ivande, Makavejeva, Markovića, Mimice, Papića, Pavlovića, Tadića, Vrdoljaka, i drugih. Izdvajaju se uloge u filmovima Predstava Hamleta u Mrduši Donjoj *(K. Papić, 1973.),* Bravo Maestro *(R. Grlić, 1978.),* Novinar *(F. Hadžić, 1979.),* Kiklop *(A. Vrdoljak, 1982.),* Hajka *(1977.) i* Zadah tela *(Ž. Pavlović, 1983.),* San o ruži *(1986.) i* Osuđeni *(1987.) Z. Tadića,* Kontesa Dora *(1993.) Z. Berkovića... Šerbedžija je snimao mnogo i za televiziju, a nezaboravne su njegove uloge u serijama* Prosjaci i sinovi *(A. Vrdoljak, 1971.),* U registraturi *(J. Marušić, 1974.),* Putovanje u Vučjak *(E. Galić, 1986.) i druge. Početkom 1990-ih započinje Šerbedžijina bogata međunarodna karijera koju pokreće uloga u filmu* Prije kiše *(1994.) M. Mančevskog, dobitnika Zlatnog lava u Veneciji. Poslije će još surađivati s velikim svjetskim režiserima poput S. Kubricka, C. Eastwooda, P. Noycea, J. Wooa, F. Rossija i drugih. Za glumački rad na filmu i televiziji, s više od dvjesta naslova, Šerbedžija je nagrađivan vrijednim nagradama i u zemlji i u inozemstvu.*

OBRAZLOŽENJE
NAGRADE

Da se sredinom 1990-ih nije „odmetnuo“ prema *Velikoj Bari* te da nije izgovorio nijednu riječ na broken engleskom i tako postao jednim od najpoznatijih suvremenih holivudskih imigranata, Rade Šerbedžija neupitno bi nosio naslov (pod navodnicima) „samo“ glumačkoga velikana hrvatskoga filma koji je, eto, svojim međunarodnim iskorakom još i nadogradio. Do toga međunarodnog iskoraka s prtljagom slavenskoga identiteta i naglaska, Šerbedžija se, igrajući usporedno u kazalištu, na televiziji i filmu od kasnih 1960-ih, već čvrsto urezao u ekran prepoznatljivom fizičkom gestom, vrhunskom dikcijom i markantnim licem koje dobro nosi raznovrsne psihološke i karakterne maske te podnosi različite narative – klasične i suvremene, tragične i komičke, umjetničke i žanrovske. Zbog tih osobina za njim su se otimali svi ozbiljni redatelji autorske i postautorske hrvatske i jugoslavenske kinematografije – od Papića *(Iluzija)* i Galića *(Crne ptice)* kod kojih je 1967. debitirao te Ivande, koji mu je povjerio prvu glavnu ulogu s egzistencijalističkom težinom u *Gravitaciji* (1968.), do Hadžića, Golika, Pavlovića, Berkovića, Mimice, Grlića, Markovića, a osobito Vrdoljaka i Tadića te ostalih kod kojih je utjelovio likove različitih tipova, karaktera i identiteta. Imao je priliku biti ratnik pod različitim zastavama, režimski i dezilluzionirani (post) revolucionar, tragičar u povijesnom ili suvremenom okružju, ali i balkanski prepredenjak, sarkastični ljubavnik ili urbani beskičmenjak. Jedni su u njemu vidjeli moralno ambivalentnoga intelektualca i lakrdijaša, drugi tragički izdanak prigradske radničke sirotinje i pojedinca koji je žrtva iskvarenoga sustava, ali i romantičnoga zanesenjaka poput Armana u Berkovićevoj *Kontesi Dori* (1993.), posljednjem Šerbedžijinom hrvatskom filmu prije početka njegove međunarodne karijere s višestruko nagrađivanom dramom Makedonca Milča Mančevskog *Prije kiše* (1994.)

Usporedna i komplementarna zavidnoj karijeri na kazališnim daskama, Šerbedžijina šezdesetogodišnja glumačka prisutnost na velikim i malim platnima trajno je obilježila korpus hrvatske kinematografije koji volimo nazivati modernim i autorskim, upisujući u njega kroz svoje likove egzistencijalne, političke i psihosocijalne aberacije svoga vremena i prostora.

— ZRINKO OGRESTA

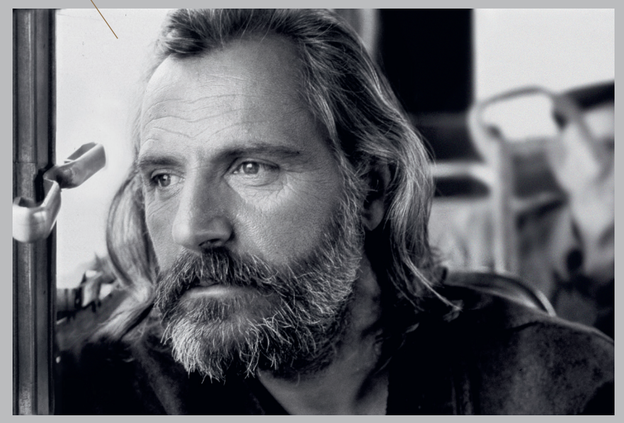

Prije kiše/Pred doždot, režija Milčo Mančevski, 1994.

FILMSKA
UMJETNOST

GODIŠNJA
NAGRADA

za dokumentarni film
Srbenka

NEBOJŠA SLIJEPČEVIĆ

Nebojša Slijepčević, hrvatski filmski i televizijski redatelj, rođen je u Zagrebu 1973. Diplomirao je filmsku i televizijsku režiju na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. U profesionalnu kinematografiju ulazi nizom zapaženih dokumentarističkih i kratkih igranih filmova među kojima se ističu dokumentaristički film O kravama i ljudima *(2000.), koji je snimljen u suautorstvu s kolegicom Zrinkom Matijević Veličan te tridesetak epizoda dokumentarističkoga televizijskog serijala* Direct *(2000. – 2012.). Uz jedan animirani film* (Pas/Zec) *i dva kratka igrana* (Šamar i Kutija) *Slijepčevićevu dosadašnju filmografiju označava desetak kratkih i dva dugometražna dokumentaristička filma* (Gangster te voli, 2013., i Srbenka, 2018.) *Filmovi su mu prikazivani na važnim svjetskim festivalima dokumentarističkoga filma te nagrađeni s više od 30 nagrada. Osobito se izdvajaju one na festivalima u Sarajevu i ZagrebDoxu, televizijski su filmovi tri puta bili nominirani za nagradu* Prix Europa, *a film Srbenka nagrađen je, među ostalima, i nagradom* Doc Alliance *na filmskome festivalu u Cannesu.*

OBRAZLOŽENJE
NAGRADE

Dokumentaristički film *Srbenka* prati pripreme kazališne predstave *Aleksandra Zec* koju je u Rijeci 2014. režirao Oliver Frljić. Predstava rekonstruira nekažnjeni zločin iz prosinca 1991. kad je u Zagrebu ubijena djevojčica srpske nacionalnosti Aleksandra Zec. Tijekom proba Frljić traži od glumaca da u predstavu unesu osobna iskustva iz rata pa na površinu izlaze potisnute traume i probe postaju svojevrsna skupna psihoterapija. U središtu je filmske pozornosti dvanaestogodišnja glumica Nina, i sama Srpkinja. Nina je rođena godinama nakon svršetka rata i u raspravama ne sudjeluje, ali dok sluša svoje starije kolege i sama počinje osjećati teret prošlosti. Sve kulminira kad Frljić od nje traži da tijekom predstave s pozornice publici otkrije svoju nacionalnost. Nina se dvoumi, opterećena vlastitom nacionalnom pripadnošću i strahom od reakcije vršnjaka. Film *Srbenka* preispituje mogu li se generacije rođene nakon rata othrvati začaranom krugu međunacionalne mržnje i osvete. Slijepčević se u filmu *Srbenka* smjelo i kreativno uhvatio u koštac s najmanje tri anateme: slučajem ubojstva djevojčice Aleksandre Zec s početka 1990-ih, kazališnom predstavom Aleksandra Zec ultraprovokativnoga redatelja Olivera Frljića nastalom dvadesetak godina poslije i današnjim stanjem međuetničkih odnosa u Hrvatskoj te njihovim psihološkim odrazom na malodobne pripadnike manjina. Brišući granice između kazališnoga djela i filma, svjedočeći iz neposredne blizine traumatičnom rađanju drame na kazališnoj sceni, *Srbenka* dokumentira nastajanje autorefleksivne i autoterapijske predstave u kojoj su sve granice već izbrisane jer se od glumaca traži da se naizmjence uvlače u kožu žrtve i njezinih krvnika ne bi li time – pred dvanaestogodišnjom djevojčicom srpske nacionalnosti, današnjom riječkom vršnjakinjom Aleksandre Zec – preispitali i vlastitu savjest.

— ZRINKO OGRESTA

Srbenka, režija Nebojša Slijepčević, 2018.

Arhitektura i urbanizam

KOMISIJA

GORAN RAKO
predsjednik

HILDEGARD AUF FRANIĆ

BOJAN BALETIĆ

ŽELJKA JURKOVIĆ

ANA MRĐA

MIA ROTH ČERINA*

KARIN ŠERMAN

* mandat u mirovanju

ARHITEKTURA
I URBANIZAM

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

BRANKO SILAĐIN

Branko Silađin rođen je 1936. godine, a diplomirao 1962. na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu. Od 1961. do 1969. živio je, radio i učio u tada sr Njemačkoj. Godine 1969. vratio se u Zagreb gdje djeluje kao slobodni arhitekt. S arhitektom Tomislavom Odakom godine 1992. otvara arhitektonski ured Odak i Silađin koji djeluje i danas. U svojoj radnoj eri, koja još traje, samostalno ili s istomišljenicima izradio je više od stotinu natječaja na kojima je ostvario više od dvadeset prvih nagrada. Na natječajima od 1957. do 2013. radi u svim urbanističkim i arhitektonskim mjerilima, od intimnih niša sa spomen obilježjima, do zahvata veličine grada. Djelovao je kao urbanist, arhitekt, interijerist, scenograf, predavač i publicist te neumorni društveni radnik i promotor arhitekture. Održao je mnogobrojna predavanja i imao mnogobrojne izložbe u zemlji i inozemstvu.

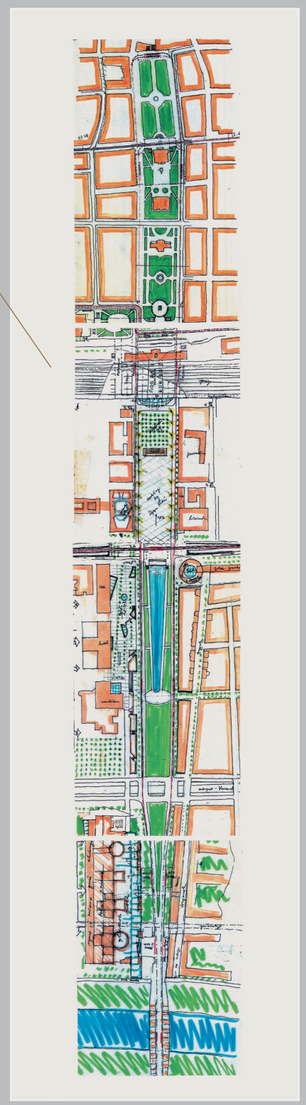

Zagreb sutra – ideje za srce jedne metropole, 1992.

OBRAZLOŽENJE
NAGRADE

Nabrojimo samo najvažnija priznanja koja je Branko Silađin zaslužio svojim radovima, nagradu Udruženja hrvatskih arhitekata Viktor Kovačić 1985. i 2002., Veliku nagradu Zagrebačkog salona 1985., 1988. i 1991., Nagradu Borbe 1987., Nagradu Beogradskog salona 1988., Nagradu Piranesi 1989., Nagradu Grada Zagreba 1999., Nagradu predsjednika Republike Hrvatske 1999., Nagradu za zaštitu kulturne baštine 2007., te posebno napominjemo, godišnju Nagradu Vladimir Nazor 1999.

Od 1982. do 1987. urednik je časopisa Čovjek i prostor, a ujedno je i višegodišnji urednik časopisa Arhitektura. Predsjednik je Društva arhitekata Zagreba od 1988. do 1994., a predsjednik Stručnoga savjeta Udruženja hrvatskih arhitekata od 1992. do 1994. Bio je i aktivan član organizacijskoga odbora međunarodnoga seminara u Piranu i član uredništva časopisa Piranesi, a kao selektor hrvatske arhitekture za nagradu „Piranesi" godinama je svojim djelovanjem afirmirao hrvatske arhitekte izvan naših granica.

Izgradio je čitav niz obiteljskih kuća od kojih se neke ubrajaju u vrh hrvatske arhitekture te tipologije. Posebno ističemo kuću Zrno u Ičićima, kuću Humpert u Moersu u Njemačkoj i kuću Gospodnetić u Richmondu u Sjedinjenim Američkim Državama. Naglašavamo i njegovu namjeru da se svojim talentom i znanjem koristi, kako se sam izrazio, „da bi gradio kuće u kojima se stanuje, a ne kuće koje se pokazuju", što je osobina koju danas nažalost sve rjeđe viđamo. Osim obiteljskih, gradi i čitav niz kolektivnih zgrada u kojima također vidimo dominaciju tlocrta i presjeka nad pročeljima.

Iza njega je i čitav niz realiziranih interijera od kojih su možda važniji oni za EXPO 1998. u Lisabonu, EXPO 2000. u Hanoveru i EXPO 2010. u Šangaju. Postavlja prestižnu izložbu *Hrvati, kršćanstvo, kultura, umjetnost* u Vatikanu, radi brojne izložbe koje predstavljaju kip Apoksiomena u Zagrebu, Zadru, Firenci i drugdje, realizira hrvatski nastup na Venacijanskom bijenalu 2008. i mnogobrojne druge izložbe.

S poznatim kiparima postavio je čitav niz spomenika u javnim prostorima Zagreba, Samobora, Novske, Dubrovnika, Splita te na Plitvicama.

Posebno ističemo Silađinove zgrade javne namjene i radove u javnim gradskim prostorima. Oni su mu očito važni jer potvrđuju njegovu viziju uloge arhitekta kao javnoga radnika koji poboljšava svijet u kojem živi i djeluje, bar onoliko koliko može. To najbolje možemo iščitati iz projekata kao što su Trg bana Jelačića ili lapidarij Arheološkoga muzeja u Zagrebu, zatim iz zgrada kao što je škola unutar zidina grada Dubrovnika, hotel Milenij u Opatiji, Arheološki muzej u Osijeku i Muzej antičkog stakla u Zadru.

I dok se društvo mijenja i preobražava, jedni zakoni donose, a drugi ukidaju, Branko Silađin neumorno i dalje stvara. Iako se katkad pita vrijedi li sve to tolikoga truda i dalje uporno pokušava povećati broj dobrih mjesta na Zemlji.

Arhitekt Silađin neumorno vlastitim projektima i realizacijama, djelovanjem u arhitektonskim udruženjima, nesebičnim afirmiranjem kolega, uređivanjem arhitektonskih časopisa, decenijima potvrđuje hrvatsku arhitekturu i kulturu.

— GORAN RAKO

ARHITEKTURA
I URBANIZAM

GODIŠNJA
NAGRADA

za zgradu Vinarije Galić
u Kutjevu

TOMISLAV ĆURKOVIĆ I ZORAN ZIDARIĆ

(DVA ARHITEKTA)

Arhitekti Tomislav Ćurković i Zoran Zidarić glavni su projektanti i vlasnici projektnoga ureda Dva arhitekta. Tomislav Ćurković rođen je u Zagrebu 1961., a Zoran Zidarić u Šibeniku 1962. godine. Diplomirali su na Arhitektonskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Početkom 1992. godine osnivaju zajednički arhitektonski ured. Ujedno su i predavači u zemlji i inozemstvu, gosti kritičari na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu, a Tomislav Ćurković niz je godina obnašao i dužnost predsjednika Hrvatske komore arhitekata, 2009. – 2015. Njihov dugogodišnji rad okrunjen je nagradom Bernardo Bernardi *za najuspješnije ostvarenje na području oblikovanja i unutrašnjeg uređenja i nagradom* Drago Galić *za najuspješnije ostvarenje na području stambene arhitekture Udruženja hrvatskih arhitekata te Nagradom Grada Zagreba, uz mnogobrojne nominacije i objave u stručnim časopisima.*

OBRAZLOŽENJE NAGRADE

Plemenitost rajske biljke vinove loze, plemenitost vinorodnoga kraja Zlatne doline, a k tome i plemenitost urbanoga konteksta baroknoga kutjevačkog dvorca, gotovo da svaku novu intervenciju u njihovu krugu obvezuju na podjednako plemenitu i pažljivu kreativnu gestu. Upravo je takva reakcija ostvarena u novoj zgradi Vinarije Galić u Kutjevu autora Tomislava Ćurkovića i Zorana Zidarića. Njome je vinu podaren svečani novi hram, barokni dvorac dobio je svoga dostojnoga novog susjeda, a Kutjevo i čitava plodna Vallis Aurea svoj prepoznatljivi novi arhitektonski znak i ikonu.

Stoljetna tradicija kutjevačke vinske kulture, postojana još od cistercitske opatije iz 1232. i čuvenog joj vinskog podruma, u novoj vinariji nalazi svog uvjerljivog i elokventnog eksponenta – potomka koji nastavlja na uspostavljenoj liniji no koji, sukladno vlastitoj suvremenosti, ne preza ni od eksperimenta i inovacija. Smještena na glavnoj kutjevačkoj cesti, u samome gradskom središtu i nadomak dvorcu, vinarija se opredmećuje u obliku suverenoga i dojmljivoga volumena koji, izgrađen na poziciji nekadašnje škole, u gabaritima i pojavnosti zadržava karakter gradske kuće *par excellence.* U skladu s istaknutim urbanim položajem provodi i potrebne prostorne inovacije – vinski podrum ovdje tako prestaje biti podrum, upušten i skriven, nego izranja na razinu prizemlja otvarajući svoj plemeniti sadržaj pogledima, kontaktima i posjetima prolaznika u pravoj gradotvornoj maniri. Sama pak proizvodnja podignuta je na gornju razinu, u mir dvoetažnoga dvoranskog prostora, rezolutno zatvorenoga zidom i upućenoga na koncentraciju vlastita delikatnoga proizvodnog procesa. Ovaj visinski obrat sadržaja prati i podjednako jasan i odrješit rez oblikovanja: prizemlje s atraktivnom odajom bačava i drugim javnim sadržajima rastvara se prema ulici arkadurom sugestivnih masivnih lukova izvedenih u golom betonu, dok je uzdignuta produkcijska dvorana ovijena punim zidnim plaštom od crvene opeke.

Svježa i dojmljiva u svome eksplicitnom strukturalnom i kolorističkom srazu, ova je forma u biti višestruko kontekstualno opravdana: odzvanja tu sjećanje na znamenite požeške trijemove i arkade, a i na tipične gospodarske objekte slavonskoga sela, s betonskim postamentom i odignutim ciglenim korpusom.

Novom Vinarijom Galić u Kutjevu ostvareno je atraktivno i snažno suvremeno zdanje koje u svojoj sažetosti i elementarnosti postaje ujedno i atemporalno i svevremeno, ikonično i vječno. U startu pragmatični gospodarski objekt, zbog nadahnutoga oblikovanja i vješto disponiranih proširenih sadržaja nadilazi svoje početno produkcijsko određenje i doseže status punokrvne gradske palače i institucije, s očitom ambicijom angažiranja u promociji i osnaživanju urbane kulture, gospodarstva i sveukupna napretka toga kraja. Na tom uspjehu valja čestitati njezinim autorima arhitektima, a priznanje odati i investitoru, na želji i ustrajnosti da omogući i podrži širenje njezine uloge i značenja. Ostvareni rezultat ovu vinariju potvrđuje kao izbor za godišnju Nagradu Vladimir Nazor u području arhitekture i urbanizma za 2018. godinu.

— KARIN ŠERMAN

Vinarija Galić u Kutjevu, 2018.

Dobitnici Nagrade Vladimir Nazor 1959.–2017.

Nagrada je ustanovljena 1959. godine kao godišnja nagrada u području književnosti, likovne i kazališne umjetnosti, nakon čega su ustanovljene i nagrade za životno djelo te su uključena i ostala područja umjetničkog djelovanja.

GLAZBENA UMJETNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1960. Svetislav Stančić 1963. Josip Križaj 1964. Jakov Gotovac 1965. Antonija Geiger-Eichhorn, Ančica Mitrović 1968. Boris Papandopulo 1969. Vilma Nožinić 1970. Ivo Tijardović 1971. Nada Tončić 1972. Marijana Radev 1973. Stjepan Šulek 1974. Ivan Brkanović 1975. Bruno Bjelinski 1976. Milo Cipra 1977. Ivo Maček 1978. Branimir Sakač 1979. Slavko Zlatić 1980. Dora Gušić 1981. Rudolf Matz 1982. Natko Devčić 1983. Milko Kelemen 1984. Jeronim Noni Žunec 1985. Emil Cossetto 1986. Milan Horvat 1987. Rudolf Klepač 1988. Miljenko Prohaska 1989. Dragutin Bernardić 1990. Tomislav Neralić 1991. Adalbert Marković 1992. Nada Puttar-Gold 1993. Jurica Murai 1994. Stjepan Radić 1995. Anđelko Klobučar 1996. Ruža Pospiš-Baldani 1997. Mladen Bašić 1998. Igor Gjadrov 1999. Ljiljana Molnar-Talajić 2000. Josip Klima 2001. Stanko Horvat 2002. Božena Ruk - Fočić 2003. Tonko Ninić 2004. Pavle Dešpalj 2005. Vladimir Krpan 2006. Branka Stilinović 2007. Damir Novak 2008. Zagrebački kvartet 2009. Nikša Bareza 2010. Ruben Radica 2011. Mirka Klarić 2012. – (nije dodijeljena) 2013. Pavica Gvozdić 2014. Prerad Detiček 2015. Alfi Kabiljo 2016. Vladimir Kranjčević 2017. Dubravko Detoni

GODIŠNJA NAGRADA

1961. Milan Horvat 1962. Milan Sachs; Boris Papandopulo; KUD "Joža Vlahović", Zagreb 1963. Vladimir Ruždjak 1965. Zagrebački kvartet 1967. Pavica Gvozdić 1968. Opera HNK "Ivan pl. Zajc", Rijeka 1969. Branimir Sakač; Tomislav Neralić; Jurica Murai; Mirka Klarić 1970. Dubravko Detoni 1971. Stanko Horvat 1972. Milo Cipra 1973. Ruben Radica; Zagrebački solisti 1974. Vladimir Krpan 1975. Ruža Pospiš-Baldani 1976. Marijan Jerbić 1977. Hrvatski glazbeni zavod 1978. Natko Devčić 1979. Zagrebački kvartet 1980. Stanko Horvat; Ljiljana Molnar-Talajić 1981. Josip Klima 1982. Akademski zbor SKUD-a "I. G. Kovačić», Zagreb; Nikša Bareza 1983. Lovro Matačić; Dunja Vejzović 1984. Franjo Petrušanec; Opera HNK Zagreb; Balet HNK Zagreb 1985. Davorin Kempf; Ivo Pogorelić; Muzički biennale Zagreb 1986. Marko Ruždjak; Krunoslav Cigoj; Opera HNK Osijek; Opera HNK Split 1987. Igor Kuljerić 1988. Višnja Mažuran 1989. Anđelko Klobučar 1990. Zoran Juranić 1991. Pavle Dešpalj 1992. Tonko Ninić 1993. Valter Dešpalj 1994. Radovan Vlatković 1995. Vladimir Kranjčević 1996. Opera HNK "Ivan pl. Zajc", Rijeka - ansambl opere "Amelia" 1997. Miro Belamarić 1998. Petar Bergamo 1999. Branko Sepčić 2000. Frano Parać 2001. Mirella Toić 2002. Željko Brkanović 2003. Silvio Foretić 2004. Zagrebački gitarski trio 2005. Neven Belamarić 2006. Goran Končar 2007. Martina Filjak 2008. Tomislav Mužek 2009. Berislav Šipuš i Staša Zurovac 2010. Ljerka Očić 2011. Davorin Kempf 2012. Monika Leskovar 2013. Olja Jelaska 2014. Martina Gojčeta Silić 2015. Aljoša Jurinić 2016. Ruben Dalibaltayan 2017. Ivan Krpan

KAZALIŠNA UMJETNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1964. Mila Dimitrijević 1966. Zvonimir Rogoz 1968. Tomislav Tanhofer 1969. Viktor Bek; Božena Kraljeva; Vika Podgorska 1970. Veljko Maričić; Slavko Batušić 1971. Mato Grković 1972. Bela Krleža 1973. Anđelko Štimac 1974. Emil Kutijaro 1975. Ervina Dragman 1976. Ivo Hergešić 1977. Vlado Habunek 1978. Ana Roje i Oskar Harmoš 1979. Mira Župan 1980. Mirko Perković 1981. Zvonko Agbaba 1982. Ana Maletić 1983. Josip Marotti 1984. Mladen Šerment 1985. Kosta Spaić 1986. Pero Kvrgić 1987. Vesna Butorac-Blaće 1988. Mladen Škiljan 1989. Drago Krča 1990. Miše Martinović 1991. Sonja Kastl 1992. Tonko Lonza 1993. Milka Podrug-Kokotović 1994. Božidar Violić 1995. Tomislav Durbešić 1996. Aleksandar Augustinčić 1997. Nada Subotić 1998. Zvjezdana Ladika 1999. Relja Bašić 2000. Joško Juvančić 2001. Neva Rošić 2002. Milko Šparemblek 2003. Ika Škomrlj 2004. Nikola Batušić 2005. Vanja Drach 2006. Vanča Kljaković 2007. Georgij Paro 2008. Zlatko Crnković 2009. Vladimir Gerić 2010. Zlatko Vitez 2011. Špiro Guberina 2012. Nenad Šegvić 2013. Božidar Boban 2014. Marija Kohn 2015. Ivica Boban 2016. Mustafa Nadarević 2017. Dragan Despot

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Branko Gavella 1960. Vika Podgorska; Kosta Spaić 1963. Emil Kutijaro 1964. Ervina Dragman; Izet Hajdarhodžić 1967. Vlado Habunek 1969. Pero Kvrgić 1970. Miro Međimorec; Dramsko kazalište "Gavella"; Kazalište "Komedija" 1971. Milka Podrug-Kokotović 1974. Nada Subotić 1975. Marija Kohn 1976. Ivka Dabetić; Rade Šerbedžija 1977. Josip Marotti 1978. Miše Martinović 1979. Joško Juvančić; Dorijan Sokolović i Ružica Nenadović-Sokolović 1980. Drago Krča 1981. Mustafa Nadarević; Maja Srbljenović-Turcu i Štefan Furijan 1982. Fabijan Šovagović; Zlatko Bourek 1983. Ivica Kunčević; Dijana Kosec-Bourek i Ika Škomrlj 1984. Krešimir Zidarić; Krunoslav Šarić 1985. Sanda Miladinov-Langerholz; Zvonko Šuler 1986. Neva Rošić; Zlatko Kauzlarić-Atač 1987. Boris Buzančić 1988. Slavko Šestak 1989. Veronika Durbešić 1990. Milko Šparemblek 1991. Rene Medvešek 1992. Slavko Brankov 1993. HNK Varaždin, kolektiv predstave "Puno larme, a za ništ'" 1994. Vanja Drach 1995. Kolektiv predstave "Imago" 1996. Ljubomir Kerekeš 1997. Zlatko Vitez 1998. Vilim Matula 1999. Dubravka Ostojić 2000. Goran Grgić 2001. Ivica Boban 2002. Elvis Bošnjak 2003. Zvonimir Zoričić 2004. Dragan Despot 2005. Josip Genda 2006. Galiano Pahor 2007. Boris Svrtan 2008. Alma Prica 2009. Mladena Gavran 2010. Jagoda Kralj Novak 2011. Milan Pleština 2012. Zlatko Sviben 2013. Balet HNK u Zagrebu 2014. Jelena Miholjević 2015. Anja Šovagović Despot 2016. Iva Vitić Gameiro 2017. Rene Medvešek

KNJIŽEVNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1962. Miroslav Krleža 1967. Vjekoslav Kaleb; Dragutin Tadijanović 1968. Gustav Krklec; Dobriša Cesarić 1969. Vjekoslav Majer 1970. Nikola Šop 1971. Miroslav Feldman 1972. Šime Vučetić 1973. Novak Simić 1974. Marijan Matković 1975. Ranko Marinković 1976. Vladimir Popović 1977. Drago Ivanišević 1978. Joža Horvat 1979. Marin Franičević 1980. Josip Barković 1982. Vesna Parun 1983. Jure Franičević-Pločar 1984. Aleksandar Flaker; Jure Kaštelan 1985. Mirko Božić 1986. Vojin Jelić 1987. Živko Jeličić 1988. Ivan Slamnig 1989. Slobodan Novak 1990. Olinko Delorko 1991. Petar Šegedin 1992. Ivo Frangeš 1993. Srećko Diana 1994. Nikola Miličević 1995. Rajmund Kupareo 1996. Slavko Mihalić 1997. Ivan Kušan 1998. Miroslav Slavko Mađer 1999. Vesna Krmpotić 2000. Stanko Lasić 2001. Ivo Brešan 2002. Gajo Peleš 2003. Viktor Žmegač 2004. Josip Tabak 2005. Irena Vrkljan 2006. Miroslav Šicel 2007. Nedjeljko Fabrio 2008. Zvonimir Mrkonjić 2009. Milivoj Solar 2010. Ivan Aralica 2011. Nikica Petrak 2012. Luko Paljetak 2013. Tonko Maroević 2014. Zvonimir Majdak 2015. Pavao Pavličić 2016. Dubravko Jelčić 2017. Feđa Šehović

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vesna Parun 1962. Petar Šegedin 1964. Dobriša Cesarić; Jure Kaštelan 1965. Ranko Marinković 1966. Jure Franičević-Pločar 1968. Slobodan Novak 1969. Krsto Špoljar 1970. Stanko Lasić; Antun Šoljan 1971. Oto Šolc 1972. Nikola Milićević; Svetozar Petrović 1973. Živko Jeličić 1974. Marin Franičević 1975. Vesna Krmpotić; Predrag Matvejević 1976. Zvane Črnja; Milivoj Solar 1978. Drago Kekanović; Milivoj Slaviček 1979. Ivan Katušić; Miroslav Slavko Mađer 1980. Tito Bilopavlović; Nikica Petrak 1981. Ivan Slamnig; Danijel Dragojević 1983. Zvonko Maković 1984. Luko Paljetak 1985. Nedjeljko Fabrio; Zvonimir Majdak 1986. Viktor Žmegač 1987. Nusret Idrizović; Augustin Stipčević 1988. Branimir Bošnjak 1989. Zvonimir Mrkonjić 1990. Bruno Popović 1991. Željka Čorak 1992. Slavko Mihalić 1993. Sibila Petlevski 1994. Ivan Golub 1995. Ante Stamać 1996. Jozo Laušić 1997. Željko Knežević 1998. Jakša Fiamengo 1999. Goran Tribuson 2000. Stanko Andrić 2001. Drago Glamuzina 2002. Andriana Škunca 2003. Renato Baretić 2004. Luko Paljetak 2005. Delimir Rešicki 2006. Mate Ganza 2007. Mirko Kovač 2008. Anka Žagar 2009. Ivana Šojat-Kuči 2010. Nada Gašić 2011. Zoran Ferić 2012. Tatjana Gromača 2013. Milko Valent 2014. Josip Mlakić 2015. Delimir Rešicki 2016. Krešimir Nemec 2017. Branko Maleš

TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI

GODIŠNJA NAGRADA

1978. Nikola Batušić; Dubravko Škiljan 1979. Olinko Delorko 1983. Eduard Hercigonja

LIKOVNA UMJETNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1961. Frano Kršinić 1963. Marino Tartaglia 1964. Ljubo Babić; Oton Postružnik 1965. Oskar Herman 1966. Mirko Rački; Vilko Gecan 1968. Jerolim Miše 1969. Antun Motika; Zlatko Šulentić 1970. Marijan Detoni; Krsto Hegedušić 1971. Antun Mezdjić 1972. Frano Šimunović 1973. Vilko Šeferov 1974. Stella Skopal 1975. Vjekoslav Parać 1976. Oton Gliha 1977. Vilim Svečnjak 1978. Ante Roca; Slavko Šohaj 1979. Vojin Bakić 1980. Zlatko Prica; Milan Vulpe 1981. Edo Kovačević 1982. Mira Kovačević-Ovčačik; Željko Hegedušić 1983. Ljubo Ivančić; Oto Reisinger 1984. Ksenija Kantoci 1985. Branko Ružić 1986. Kosta Angeli-Radovani 1987. Ivan Šebalj 1988. Želimir Janeš 1989. Šime Perić 1990. Ferdinand Kulmer 1991. Ivan Lovrenčić 1992. Dalibor Parać 1993. Mladen Veža 1994. Ivan Picelj 1995. Milena Lah 1996. Đuro Pulitika 1997. Ivan Kožarić 1998. Nikola Reiser 1999. Aleksandar Srnec 2000. Edo Murtić 2001. Đuro Seder 2002. Julije Knifer 2003. Nives Kavurić-Kurtović 2004. Zlatko Bourek 2005. Vjekoslav Vojo Radoičić 2006. Josip Vaništa 2007. Dušan Džamonja 2008. Nikola Koydl 2009. Alfred Pal 2010. Šime Vulas 2011. Ivan Ladislav Galeta 2012. Marija Ujević Galetović 2013. Mladen Stilinović 2014. Jagoda Buić Wuttke 2015. Zlatko Keser 2016. Eugen Feller 2017. Biserka Baretić

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vanja Radauš 1960. Frano Šimunović 1961. Antun Augustinčić 1967. Krsto Hegedušić 1968. Slavko Šohaj 1969. Želimir Janeš 1970. Albert Kinert; Zlatko Prica; Miljenko Stančić 1971. Ksenija Kantoci 1972. Vahid Hodžić; Branko Ružić 1973. Kosta Angeli-Radovani; Alfred Pal 1974. Raul Goldoni; Josip Vaništa 1975. Ivan Lovrenčić; Mladen Pejaković 1976. Mira Kovačević-Ovčačik; Ivan Šebalj 1977. Stanko Jančić; Nenad Gattin 1978. Ordan Petlevski 1979. Ljubo Ivančić, Stipe Brčić, Rajna Buzić, Boris Ljubičić i Oskar Kogoj 1980. Šime Vulas 1981. Edo Murtić 1982. Đuro Pulitika 1983. Odjel za dizajn Elektrotehničkog instituta "Rade Končar" 1984. Boris Bućan 1985. Miroslav Šutej 1986. Đuro Seder 1987. Ivan Kožarić 1988. Ferdinand Kulmer 1989. Matko Trebotić 1990. Kuzma Kovačić 1991. Vasilije Jordan 1992. Božo Biškupić 1993. Antun Babić 1994. Ivo Kalina 1995. Ivan Lesiak 1996. Biserka Baretić 1997. Nikola Koydl 1998. Nives Kavurić-Kurtović 1999. Zlatko Keser 2000. Vatroslav Kuliš 2001. Petar Barišić 2002. Duje Jurić 2003. Igor Rončević 2004. Siniša Majkus 2005. Mladen Galić 2006. Zlatan Vrkljan 2007. Munir Vejzović 2008. Tomislav Buntak 2009. Zoltan Novak 2010. Ivan Faktor 2011. Goran Petercol 2012. Ivan Marušić Klif 2013. Damir Sokić 2014. Marko Tadić 2015. Svjetlan Junaković 2016. Peruško Bogdanić 2017. Dalibor Martinis

PRIMIJENJENE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Kamilo Tompa 1968. Lujo Beseredy; Đuka Kavurić 1970. Blanka Dužanec 1971. Ernest Tomašević

GODIŠNJA NAGRADA

1966. Tošo Dabac 1968. Inge Kostinčer 1969. Aleksandar Srnec 1970. Jagoda Buić; Zvonimir Lončarić; Bruno Planinšek 1971. Ivan Picelj

FILMSKA UMJETNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Oktavijan Miletić 1970. Branko Marijanović 1973. Fedor Hanžeković 1974. Branko Blažina 1975. Antun Nalis 1976. Rudolf Sremec 1977. Branko Majer 1978. Obrad Gluščević 1979. Branko Belan 1980. Branko Bauer 1981. Aleksandar Marks 1982. Mate Relja 1983. Krešo Golik 1984. Fadil Hadžić 1985. Nikola Tanhofer 1986. Vatroslav Mimica 1987. Ante Babaja 1988. Tomislav Pinter 1989. Frano Vodopivec 1990. Antun Vrdoljak 1991. Fabijan Šovagović 1992. Zvonimir Berković 1993. Radojka Tanhofer 1994. Pavao Štalter 1995. Željko Senečić 1996. Mia Oremović 1997. Tea Brunšmid 1998. Boris Dvornik 1999. Ante Peterlić 2000. Duško Jeričević 2001. Ernest Gregl 2002. Borivoj Dovniković 2003. Ilija Ivezić 2004. Vladimir Tadej 2005. Zoran Tadić 2006. Krsto Papić 2007. Arsen Dedić 2008. Bogdan Žižić 2009. Veljko Bulajić 2010. Božidarka Frait 2011. Hrvoje Turković 2012. Ivica Rajković 2013. Nedeljko Dragić 2014. Ivo Štivičić 2015. Eduard Galić 2016. Božidar Smiljanić 2017. Rajko Grlić

GODIŠNJA NAGRADA

1961. Dušan Vukotić 1963. Branko Bauer 1966. Tomislav Pinter 1968. Antun Vrdoljak 1969. Krsto Papić 1970. Nikola Babić, Fabijan Šovagović 1971. Zlatko Bourek 1972. Nedeljko Dragić 1975. Zlatko Grgić 1976. Mate Relja 1977. Bogdan Žižić 1978. Zdenko Gašparović, Lordan Zafranović 1979. Fadil Hadžić 1981. Rajko Grlić 1982. Tomislav Pinter 1983. Krešimir Zimonić 1984. Pavao Štalter 1985. Zvonimir Berković 1986. Veljko Bulajić 1987. Dejan Šorak 1988. Krsto Papić 1989. Ivan Ladislav Galeta 1990. Bruno Gamulin 1991. Zrinko Ogresta 1992. Petar Krelja, Branko Cahun 1993. Neven Hitrec 1994. Lukas Nola 1995. Vjekoslav Vrdoljak 1996. Enes Midžić 1997. Milan Blažeković 1998. Ivo Gregurević 1999. Vinko Brešan 2000. Lukas Nola 2001. Biljana Čakić-Veselić 2002. Ivan Faktor 2003. Zrinko Ogresta 2004. Goran Višnjić 2005. Tomislav Radić 2006. Simon Bogojević Narath 2007. Ognjen Sviličić 2008. Arsen Anton Ostojić 2009. Branko Schmidt 2010. Danilo Šerbedžija 2011. Silvestar Kolbas 2012. René Bitorajac 2013. Velibor Jelčić 2014. Emir Hadžihafizbegović 2015. Ivona Juka 2016. Hana Jušić 2017. Goran Bogdan

OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE

GODIŠNJA NAGRADA

1970. Samostan sv. Marije, Zadar

ARHITEKTURA I URBANIZAM

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1965. Mladen Kauzlarić 1966. Juraj Denzler 1967. Stjepan Planić 1968. Alfred Albini 1969. Josip Seissel 1970. Stjepan Gomboš, Lavoslav Horvat 1971. Antun Ulrich 1972. Drago Galić 1973. Marijan Haberle 1974. Vlado Antolić 1975. Lovro Perković 1976. Slavko Löwy 1977. Zvonimir Vrkljan 1978. Božidar Rašica 1979. Franjo Bahovec 1980. Stanko Fabris 1981. Božidar Tušek 1982. Andre Mohorovičić 1983. Zdenko Kolacio 1984. Ivan Vitić 1985. Neven Šegvić 1986. Dragan Boltar 1987. Aleksandar Dragomanović 1988. Miroslav Begović 1989. Zdravko Bregovac 1990. Zdenko Sila 1991. Boris Magaš 1992. Vjenceslav Richter 1993. Grozdan Knežević 1994. Ivo Radić 1995. Zoja Dumenagić 1996. Bruno Milić 1997. Sena Sekulić-Gvozdanović 1998. Ivo Geršić 1999. Jerko Marasović, Tomislav Marasović 2000. Silvana Seissel 2001. Julije De Luca 2002. Ante Marinović - Uzelac 2003. Andrija Mutnjaković 2004. Slavko Jelinek 2005. Mirko Maretić 2006. Ante Rožić 2007. Ante Vulin 2008. Nikola Filipović 2009. Boris Krstulović 2010. Dinko Kovačić 2011. Radovan Miščević 2012. Hildegard Auf-Franić 2013. Radovan Delalle 2014. Ivan Crnković 2015. Josip Uhlik 2016. Branko Kincl 2017. Antun Šatara

GODIŠNJA NAGRADA

1965. Neven Šegvić 1965. Neven Šegvić 1966. Josip Uhlik i Bernardo Bernardi 1970. Ante Rožić 1971. Boris Krstulović 1972. Grozdan Knežević 1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić 1974. Ivan Filipčić i Borislav Šerbetić 1975. Ante Vulin 1976. Zdenko Kolacio, Igor Emili 1977. Ante Marinović-Uzelac, Jerko Rošin 1978. Dražen Janković, Zrinka; Supek-Andrijević i Josip Hitil 1979. Boris Magaš 1980. Milan Mitevski 1982. Radovan Tajder i Mladen Anšel 1983. Branko Kincl 1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić 1985. Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance 1986. Ivan Juras i Emil Špirić 1987. Dražen Juračić 1988. Ines Filipović 1989. Velimir Neidhardt 1990. Andrija Mutnjaković 1991. Nikola Bašić 1992. Nenad Fabijanić 1994. Nikola Bašić 1995. Velimir Neidhardt, Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance 1996. Hildegard Auf-Franić i Tonči Žarnić 1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola 1998. Branko Silađin 1999. Studio 3LHD (Saša Begović, Marko Dabrović, Tanja Grozdanić i Silvije Novak) 2000. Miroslav Genc 2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina 2002. Lenko Pleština 2003. Iva Letilović i Morana Vlahović 2004. Studio Capsula (Ivana Ergić, Vanja Ilić, Vesna Milutin) 2005. Saša Randić i Idis Turato 2006. Goran Rako 2007. Lea Pelivan i Toma Plejić / Studio UP 2008. Marijan Hržić 2009. Studio 3LHD 2010. Nikola Bašić 2011. Nenad Fabijanić 2012. Neno Kezić i Emil Šverko 2013. Damir Gamulin, Margita Grubiša, Igor Presečan, Ivana Žalac, Marin Jelčić i Zvonimir Kralj 2014. Emil Špirić, Vedrana Pedišić, Juan Jose Nunez Andrade, Erick Velasco Farrera 2015. Radionica arhitekture i Vanja Ilić 2016. Vjera Bakić i Matthias Kulstrunk 2017. Mirela Bošnjak, Mirko Buvinić i Maja Furlan Zimmermann | x3m